न त्वमग्रजवद्वत्स मां प्रत्याख्यातुमर्हसि ॥ ४२ ॥

पूरुरुवाच ॥ को नु लोके मनुष्येन्द्र पितुरात्मकृतः पुमान् ।

प्रतिकर्तुं क्षमो यस्य प्रसादाद्विन्दते परं ॥ ४३ ॥

उत्तमश्चिन्तितं कुर्यात् प्रोक्तकारी तु मध्यमः ।

अधमो ऽश्रद्धया कुर्यादकर्तोच्चरितं पितुः ॥ ४४ ॥

[शुक उवाच ॥] इति प्रमुदितः पूरुः प्रत्यगृह्णाज्जरां पितुः ।

सो ऽपि तद्वयसा कामान् यथावज्जुजुषे नृपः ॥ ४५ ॥

सप्तद्वीपपतिः सम्यक् पितृवत् पालयन् प्रजाः ।

यथोपजोषं विषयान् जुजुषे ऽव्याहतेन्द्रियः ॥ ४६ ॥

देवयान्यप्यनुदिनं मनोवाग्देहवस्तुभिः ।

प्रेयसः परमां प्रीतिमुवाह प्रेयसी रहः ॥ ४७ ॥

अयजद्यज्ञपुरुषं क्रतुभिर्भूरिदक्षिणैः ।

सर्ववेदमयं देवं सर्वदेवमयं हरिं ॥ ४८ ॥

यस्मिन्निदं विरचितं व्योम्नीव जलदावलिः ।

नानेव भाति नाभाति स्वप्नमायामनोरथः ॥ ४९ ॥

तमेव हृदि विन्यस्य वासुदेवं गुहाशयं ।

नारायणमणीयांसं निराशीरयजत् प्रभुं ॥ ५० ॥

एवं वर्षसहस्राणि मनःषष्ठैर्मनःसुखं ।

विदधानो ऽपि नातृप्यत् सार्वभौमः कदिन्द्रियैः ॥ ५१ ॥

इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां वैयासिक्यां

नवमस्कन्धे ययातिनाम

अष्टादशो ऽध्यायः ॥